

LBRIS

We know
books

Domina Pauer

Îndrăgostiți în umbra oglinzii

LETRAS

Promovăm autorii români

Capitolul 1.....	9
Capitolul 2.....	16
Capitolul 3.....	21
Capitolul 4.....	25
Capitolul 5.....	31
Capitolul 6.....	37
Capitolul 7.....	44
Capitolul 8.....	54
Capitolul 9.....	59
Capitolul 10.....	64
Capitolul 11.....	75
Capitolul 12.....	85
Capitolul 13.....	100
Capitolul 14.....	107
Capitolul 15.....	115
Capitolul 16.....	121
Capitolul 17.....	132
Capitolul 18.....	141
Capitolul 19.....	150

Capitolul 20	162
Capitolul 21	180
Capitolul 22	186
Capitolul 23	195
Capitolul 24	201
Capitolul 25	208
Capitolul 26	217

Frunzele cădeau alene, rotindu-se elegant și lin, pictând la poala pământului ozoare colorate. Maro, roșii, galbene, ruginii... Un caleidoscop întreg de arhive ascunse, pe paginile cărora era tipărită istoria unui an. Știau ele oare că deja au murit? Soarele pal le lumina ultimul drum, dându-le speranță că vor reînvia mai apoi, în alt an.

Elena se lăsă purtată de aceste gânduri puțin triste, dar promițătoare, că totul va reînvia, la timpul lui.

Era o zi de duminică, și ea știa cum o va petrece. Se ridică alene din pat și se îndreptă spre baie. Trecând pe lângă oglindă, se opri. Aruncă o privire atentă și laconică spre înfățișarea sa. Dar din oglindă o urmărea chipul lui încrezut, cu o privire profundă și străpungătoare. Respirația ei deveni agitată. Strângându-și pumnii, inspiră adânc și îi întoarse spatele. Încercând să uite chipul de care deveni obsedată, se lăsă mângâiată de picăturile calde, ce se prelingeau alene pe pielea ei dezgolită.

În același timp, undeva, în depărtare, la alt capăt de pământ, domnul Sebastian stătea în fața laptopului, cu privirea îngândurată. Ținea în brațe câinele său și îl mângâia ușor pe blana aspră, roșiatică. Privirea lui rămânea țintită în spațiu. „Cine este ea? Ce vrea? Încă o femeie ambițioasă, care neapărat vrea să-mi atragă atenția? Sau e o provocare de care mi se întâmplă adeseori.” Peste un

timp, negăsind răspunsul care i-ar fi adus satisfacție, domnul Sebastian încercă să-și ia sub control emoțiile haotice și neînțelese. Mâna lui părăsi blana câinelui și din nou deschise mesajul, care nu-l lăsa în pace. Propozițiile erau traduse cu greșeli, și asta era enervant pentru el, în același timp trezindu-i o curiozitate necontrolată, care îl făcea să-l recitească din nou și din nou.

A început totul banal, cu un an în urmă.

Viața Elenei decurgea latent, fără evenimente grandioase. Trecând de 40 de ani, se simțea tânără și arăta la fel. Ducea un mod de viață obișnuit, iubea muzica, făcea sport, îi plăceau plimbările în parc. Cei doi copii ai săi, deja maturi, erau lumina în fereastră. Elena nu se gândea la trecut, la căsătoria ei fără succes. Se ținea de părerea că trecutul trebuie să rămână în trecut. Adora viața. Viața ei personală era stabil-singuratică. Fiind o persoană monogamă, refuza propuneri de a avea o relație. Nu o interesau bărbații din acest punct de vedere. Cel puțin încă nu întâlnise un bărbat care i-ar fi trezit sentimente. Cu timpul, se obișnuie să ignore propriile emoții și privea bărbații cu ochi reci, neîndurători.

Azi, Elena avea o consultație stomatologică. Se trezi mai devreme ca de obicei, își făcu toaleta de dimineață, își îmbracă blugii și cămașa preferată, de culoare indigo, apoi repede ieși din casă. Nu voia să întârzie. Era convinsă că, atunci când îi impui cuiva să te aștepte, îi dai posibilitatea să-și amintească de neajunsurile pe care le ai. Apropiindu-se de scări, se gândi că nu va fi un păcat dacă

LIBRIS | We know books

va folosi ascensorul măcar o dată pe săptămână. Apăsând butonul, rămase ușor dezamăgită când nu auzi sunetul obișnuit. Era defect. Elena se întristă, dar mai apoi se gândi că se mai întâmplă. Traversând strada, urcă în troleibuz. Ajungând la policlinică și trecând pe lângă ascensor, hotărî că totuși azi își va alina corpul și nu va urca pe scări. Intrând în ascensor și apăsând butonul etajului 3 rămase uimită a doua oară: ușile s-au închis și lumina s-a stins, lăsând-o în întuneric. „Nu poate fi!”, se gândi ea. Stând puțin la îndoială, decise că nu va face gălăgie, ci va aștepta până când cineva va chema ascensorul. Și nu a avut de așteptat mult: în câteva minute ușile s-au deschis și bărbatul din ușă, privind-o uimit, îi zâmbi:

—Domnișoară, pentru a merge cu acest ascensor, ar fi bine să mai acumulați câteva kilograme.

Elena îl privi nedumerită, dar aruncând privirea la panoul din față, își dădu seama că ascensorul era pentru greutate mari și că ea cântărește mult mai puțin. „Cel puțin, cineva mi-a făcut un compliment. Să pari o domnișoară la 45 de ani – nu e rău deloc” – se gândi ea.

Consultația a decurs rapid și fără complicații. Ajungând acasă, Elena și-a scos pantofii, a făcut cafea cu lapte și s-a lăsat încet în fotoliu. A deschis laptopul și a conectat playlist-ul cu muzică. Notificarea că a venit un mesaj o făcu să tresară. Pe ecran au apărut cuvintele: „Salut. Ce mai faci?”. Cu o curiozitate ușoară, privi bărbatul din profil. Și rămase fără cuvinte. Inima începu să i se zbată cu un

tempo nebun, respirația i se întrerupse și avea senzația că în spațiu nu rămase niciun pic de aer. În scurt timp, își recăpătă echilibrul, deschise mesajul din nou și își înfipse privirea în poza de profil a bărbatului. „Nu poate fi”, a câta oară deja azi se gândi ea. Își aminti visul pe care l-a avut acum trei ani. Ploua, cu picături reci și rare. Un bărbat absolut necunoscut, îmbrăcat cu o cămașă cenușiu-închis și pantaloni de aceeași culoare, o privea cu ochi străpungători și rosti doar un singur cuvânt: „Ajută-ne”. Periodic își amintea acel vis straniu, dar se străduia să nu-i dea prea mare atenție.

Elena deschise mesajul și privi atent la profilul bărbatului. Cu ochi profunzi, din poză o privea un bărbat frumos, cu trăsături pur bărbătești, puțin aspre. Avea ochi de culoare maro închis, sprâncene late, barba pronunțată și linia buzelor severă și bine conturată. Zâmbetul lui îi zăpăcea mințile. Părul alungit, pieptănat peste cap, descoperea fruntea lată. Jumătatea de tors vizibilă o lăsă fără cuvinte. Avea corpul sportiv, cu forme atrăgătoare. Stând pe gânduri puțin, Elena tipări răspunsul: „Salut. Și tu?”.

Acea zi, care începuse de dimineață cu ghinion, a dat începutul unei noi etape din viața ei. Bărbatul, care se numea Jan, îi scria cu insistență. Logica Elenei o avertiza de o provocare, dar ea alunga cu supărare aceste gânduri, care o încurcau să simtă pe deplin acel frumos sentiment de flirt. „Nu mă va obliga la nimic, doar îmi va colora viața în alte culori”, se gândea ea. Zilele treceau neobservate,

LIBRIS | We know books

iar ochii Elenei străluceau miraculos. Jan era amabil, o trezea dimineța cu mesaje plăcute și, pe parcursul zilei, scria insistent. Despre sine scria puțin. Trăia în Franța, avea 51 de ani, era văduv, avea un fiu, Marco, de 12 ani, și un câine, Roza. Avea un mic business rămas de la tatăl său, decedat. Elena, fiind o ființă bună la suflet, adora acel băiețel, îl jelea că nu are o mamă care să-l mângâie și trimitea pupici dulci pentru el în toată dimineța. Visul ei de demult, în sfârșit, își găsi explicația: Elena se gândea că ajutorul cerut în vis se referea la acest băiețel frumos și dulce, rămas fără căldura mamei sale. Jan trimitea poze și scria mesaje pline de pasiune. Timp de patru luni, acea conversație virtuală deveni aproape familiară. Jan scria mult și tot mai des pomenea că fiul său Marco se simte trist rămânând singur acasă și ar vrea să trăiască într-o familie. Elena jelea băiețelul, dar senzația că este ceva fals în istoria asta nu o lăsa în pace. Având și ea copii, instinctul de mamă predomina asupra conștiinței, și ea hotărâse să încetinească deocamdată cu gândurile negative. Romanul virtual părea să meargă stabil-bine, când într-o zi Elena primește de la Jan un mesaj plin de emoții triste. Businessul lui a avut de suferit, a pierdut actele, și el are nevoie urgent de bani. Citind mesajul, capul Elenei se limpezi, tabloul căpătă culoare și prima emoție pe care o simți era ciuda pe sine, că s-a lăsat dusă de emoții și că s-a atașat atât de mult de acel băiețel, care, la sigur, avea familie și o mamă iubitoare. Cum a putut ea să cadă pradă unei astfel de situații? Certându-se pe sine și pizmuind acea zi cu ghinion, când a răspuns la mesajul

acestui bărbat atât de atrăgător, își aruncă încă o dată privirea la pozele lui și blocă mesajele de la adresa lui electronică.

Următoarele zile, Elena se simți epuizată și bolnavă. Nu mai avea poftă de mâncare, nu o bucura nici timpul frumos de afară, nimic altceva. Și numai rămânând noaptea în singurătate, își permitea să plângă în tăcere. Viața Elenei deja nu mai era ca altădată. Se trezea dimineața gândindu-se la bărbatul din poze și își dădea seama că el a devenit o pasiune neînțeleasă, un mister nedescoperit. „Undeva, în lumea aceasta, acel bărbat există”, se gândea ea din ce în ce mai des. Chipul lui îi stătea în față zi de zi, o făcea să uite lucrurile pe care începea să le facă, dar apoi își pierdea interesul și le abandona.

Într-o zi, purtată de gânduri, se trezi în alt capăt al orașului, neobservând stația la care trebuia să coboare. „Gata”, se gândi ea. „Trebuie să fac ceva”. Și ieși din troleibuz cu o încredere sigură: că viața o va pune față în față cu acel bărbat necunoscut. Luând un taxi, Elena s-a întors acasă, a deschis frigiderul, a luat caserola cu înghețata ei preferată cu caramel sărat, s-a așezat comod pe pat și a deschis laptopul. Nu se simțea bine de la gândul pe care îl avea. Undeva, în piept, avea frică de dezamăgirea pe care o poate aștepta găsind ceea ce căuta. Dar în interiorul ei, simțea o curiozitate amestecată cu încăpățănare, care îi impunea să clarifice istoria asta stranie. Deschizând una după alta paginile cu poze de bărbați și savurând gustul neobișnuit al simbiozei dintre înghețată și

LIBRIS | We know books

caramelul sărat, se încrunta de fiecare dată când pagina se sfârșea și nu vedea acel chip misterios. Când începu deja să-și piardă speranța că va găsi ceea ce căuta printre miile de poze și era gata să cedeze acelui avânt de dimineață, în ochi i se aruncă ilustrația cu pozele oamenilor vestiți. De pe ilustrată îi zâmbea chipul cunoscut. Sebastian Riviera. Actor și businessman vestit, cu vârsta de 50 de ani, divorțat, cu copii deja maturi și o istorie bogată de reușite și merite în cariera sa. Arăta la fel de încrezut, nespus de carismatic și nerușinat de atrăgător. Elena a închis ochii, a numărat până la zece și, încet, i-a deschis. Dar nu se schimbase nimic. De pe ecran o privea motivul nopților ei nedormite pe parcursul câtorva luni. Nu avea încă viziune clară ce ar trebui să facă acum. Se gândea că va fi extrem de complicat să găsească un mod de legătură cu acest bărbat. Fiind un om recunoscut în societate, acest bărbat în permanență era înconjurat de femei frumoase, ducea o viață ușoară, unde nu-i lipsea absolut nimic. Și probabil o femeie din altă țară, care vorbește o limbă diferită, nu-l va putea contacta nicicum, chiar având cele mai bune intenții. Cu o umbră de regret în suflet, Elena oftă adânc și hotărî că se va gândi ce să facă mai departe cu informația descoperită, când va avea o dispoziție bună.

Domnul Sebastian Riviera împlinise cei 50 de ani, dar înfățișarea lui avea de pariat cifra din pașaport. Având o carieră stabilă în sfera sa și fiind o persoană cunoscută, dumnealui își menținea corpul într-o stare ideală, făcea mult sport, se afla permanent în mișcare și nu rata ocazia să frecventeze saloanele de frumusețe. Fiind alintat de atenția femeilor, datorită carismei sale înnăscute, el nu dădea mare atenție relațiilor frecvente din viața personală. Repede se îndrăgostea și repede își pierdea interesul către obiectul dragostei sale. Însă, fiind un om sincer și prietenos, tot timpul găsea cuvintele potrivite pentru a înceta o relație devenită deja plictisitoare. Dar, necăutând la aceste mici slăbiciuni ale sale către sexul feminin, domnul Sebastian, undeva în adâncul sufletului, simțea dorința de a avea o familie stabilă, unde ar putea să se odihnească de viața publică, care uneori îl obosea emoțional. Rămânând singur cu sine în unele momente și având tot respectul către prima soție, era nevoit să recunoască, din păcate, că după divorț încă nu a întâlnit femeia care l-ar interesa ceva mai mult decât o distracție plăcută. Datorită înfățișării sale și statutului pe care îl ocupa în societate, se confrunta cu atenția miilor de femei, care, cu permanență constantă, încercau să-l cucerească. Dar el se ținea ferm de părerea că tot ce putea fi serios în viața lui în legătură cu o femeie, deja a fost.

Sebastian Riviera se trezi azi cu o durere ușoară de cap. Câinele lui stătea lângă pat, uitându-se cu ochi blajini la stăpânul său și așteptând o nouă porție zilnică de mângâiere. Își lăsă greoi mâna pe capul câinelui și acela sforăi încet de plăcere. Dl Sebastian se ridică și se îndreptă spre baie. Făcu un duș, făcu apoi o cafea tare și, în timp ce o servea, urmărea pagina rețelei sociale, unde fanii săi îi scriau încontinuu. Fiind o persoană amabilă, avea un sentiment de mulțumire către acești oameni, care erau conectați empatic la personalitatea lui, așteptau postări, îi făceau complimente și îl susțineau virtual. Durerea de cap aproape că îi trecuse, în momentul când sună telefonul. Era vechiul său prieten Rodrigo.

—Ei, salut prietene! Cum ai început ziua? Ce planuri ai? auzi el vocea veselă a lui Rodrigo.

—Salut – răspunse domnul Sebastian. Chiar vreau să-ți propun să petrecem împreună dimineața de azi, la un dejun gustos.

—O idee extraordinară! îi răspunse Rodrigo.

—Ne întâlnim peste o oră în cafeneaua noastră?

—OK. Pe curând.

Ieși din casă, urcă în mașină și porni muzica, fără de care nu putea trăi. Era din fire un om foarte energic și iubea să petreacă timpul numai cu emoții pozitive, aproape mereu fiind acompaniat de muzică bună. În 15 minute ajunse la locul întâlnirii, lăsă mașina în parcare și intră grăbit în

cafenea. Rodrigo deja îl aștepta cu masa servită. Îmbrățișându-se călduros, se așezară. În timp ce serveau dejunul, discutau calm despre noi proiecte care păreau să apară la orizont. Aruncându-și automat privirea spre ușă, domnul Sebastian văzu o femeie tânără, de vreo 30 de ani, cu siluetă sportivă. Fața ei de păpușă avea o expresie ageră și puțin nervoasă. Având slăbiciune pentru femei frumoase și fiind singur de o bucată de timp, reacționează după cum era obișnuit, atrăgând atenția femeii cu o privire insistentă și cu un zâmbet seducător. Femeia îl privi rece câteva secunde, stând nemișcată, și apoi îi zâmbi la fel de seducător. Domnul Sebastian, cerându-și scuze de la prietenul său, se ridică alene și se îndreptă către ea. „De ce nu?”, se gândi el, oprindu-se în fața ei.

—Sebastian – se prezentă el, luând-o de mână.

—Lorena – îi răspunse ea.

—Luați dejunul cu noi? o întrebă el, cu un ton mai mult afirmativ decât interogator, dându-i de înțeles că nu va primi un refuz. Lorena zâmbi și, prea grăbit, după părerea lui, răspunse afirmativ.

Așezându-se, ea remarcă fugitiv ceasul scump de pe mâna domnului Sebastian și cheile de la mașină, care stăteau la marginea mesei. Rodrigo încercă să spună o glumă, dar, observând privirile celor doi, își aminti că are chestii importante și în grabă îi părăsi, cu inima grea. Ținea mult la prietenia lor și ceva nu-i plăcu în ținuta acestei femei.